

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.librariaeikon.ro, www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NIȚĂ, ADRIAN

Enții pleacă la luptă : analize și opinii / Adrian Niță. - București :
Eikon, 2026

ISBN 978-606-49-1649-5

821.135.1

32

Redactor: Mihai Salvan
DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

Adrian Niță

ENȚII PLEACĂ LA LUPTĂ

Analize și opinii

E I K O N

București, 2026

CUPRINS

Introducere	5
Acuz!	9
Învățământul și creativitatea	13
Educația nu este îndoctrinare	17
Totul e politică?.....	20
Era ticăloșilor	23
Ticălosul politic	26
Grevă generală în învățământ.....	30
Manevre electorale.....	33
Mergem la vot!	36
Dezamăgiri politice	40
Autobuzul, dolarii și oltenii.....	43
16-22: Cine-a tras în noi?	46
Revoluție sau lovitură de stat?	49
O renunțare și mai multe acceptări	52
Ipocrizia liderilor politici	56
Pentru sau împotriva libertății de exprimare?.....	59
Felurile ironiei	62
Cancerul numit Stat islamic din Irak (ISI)	64
Timbrul literar și ipocrizia	67
Băncile de mânie	71
Cinismul Legii salarizării	74
Soros este sfârșitul lui Dragnea	77
Tăcerea sindicatelor.....	80
Dragnea, porcii și dolarii	83
De ce prosperă ticăloșii?.....	85
Educația la DNA	88
Noile aventuri ale lui Liviu Popinocchio.....	91

Jaful de la Primăria Capitalei	94
Uraganul Tudose	97
O remaniere și mai multe probleme	100
Catalonia, Uniunea Europeană și USR	103
România – în plin zbor spre dictatură	106
Funeraliile naționale ale democrației	108
Reflecții despre un an sumbru	111
Despre ipocrizie	114
Ministerul educației naționalizează învățământul	117
Un Congres și mai multe metehne	121
Legea Referendumului și drepturile omului	124
Vizita oficială a lui Kant la Ministerul român de Externe	127
PNL și mărul otrăvit	130
O activare și mai multe învățăminte	133
Noua oaie neagră a Uniunii Europene	136
Viorica Dăncilă și rușinea Europei	139
Spre dictatură, cu cântec înainte!	142
Justiția și tragedia sa	144
Manfred Weber și nevoia de întărire a Uniunii Europene	146
România nu poate, și nu trebuie, să asigure președinția Consiliului Uniunii Europene	148
Noi provocări	151
Proiectul „România educată”	155
Cine a deturnat mitingul?	159
Enții pleacă la luptă!	163
Noul atac chimic din Siria: moderație sau reacție fermă?	165
Anul 2018 și discursul urii	168
Ipocrizia sau minciuna guvernează România și Consiliul Uniunii Europene?	171

Coaliția de guvernare vrea să distrugă ultimul bastion al societății deschise	174
Sancționarea sau nesancționarea propagandei comuniste?	177
Pandemie și conflict	180
Începutul epocii spiritului	182
Războiul lui Putin și limitele rațiunii	185
Câteva cuvinte despre noua ordine mondială	190
România nu este stat de drepti	194
Politică și asumare	197
Nevoia de reformă a ONU	199
Putin, Houellebecq și aneantizarea	202
Trump și NATO	206
Procesul Revoluției trebuie să înceapă	209
Ce au în comun cazurile Șoșoacă, Atos și Nordis?	213
Justiție trucată pentru a spăla infractorii din PSD	217

ACUZ!

Acuz violențele din Siria și uciderea a mii de oameni, dintre care cea mai mare parte nu numai că sunt civili nebeligeranți, dar nu au legătură cu acest război absurd. Acuz uciderea a sute de copii și femei, precum și maltratarea la care e supusă populația din diferite zone ale Siriei în ultimele 15 luni.

Acuz puterea politică de la Damasc și în primul rând pe președintele Bashar al-Assad, care s-a purtat excesiv de autoritar cu manifestările de opoziție venite dinspre partidele politice și dinspre o populație sărăcită, sleită de un regim așa-numit socialist. Regimul sirian s-a transformat treptat într-o autentică dictatură care, la adăpostul unor sloganuri marxiste ori de altă natură, și-a permis să ucidă, să tortureze, să întemnițeze, să judece, să condamne, dar și să fure, să comită fărâdelegi, să paraziteze instituțiile ori să disprețuiască drepturile și libertățile cetățenilor, așa cum se petrece, de fapt, în orice țară nedemocratică (chiar și atunci când mimează democrația).

Acuz opoziția de la Damasc, care a trecut repede de la proteste împotriva regimului politic la utilizarea forței armate. Înarmarea grupurilor de opozanți și sprijinirea lor de către diferite grupuri, instituții ori țări interesate au condus inevitabil la creșterea violenței. Sloganul „violența naște violență” s-a dovedit pentru sirieni, ca și anterior pentru egipteni, irakieni, afgani etc., a fi un crunt și dureros adevăr.

Acuz organizarea politică și socială a Siriei, dar și a oricărei alte țări ce permite ca sub numele de „democrație”

să se ajungă la asemenea violențe. Nu trebuie uiat că președintele Siriei, la fel ca cel al Egiptului, cel al Irakului, ori cel al Germaniei anului 1932, a fost ales prin vot. Sigur că trebuie respectat dreptul oricărei țări de a lua măsurile pe care le crede de cuviință într-o situație de criză, dar totodată este inadmisibil ca o criză politică să degenereze în război civil. Democrația este slabă (în cazurile menționate, extrem de slabă) și, fără niște mecanisme care să împiedice încălcarea drepturilor și a libertăților cetățenești poate deveni o tiranie deghizată.

Acuz cinismul, iresponsabilitatea și mercantilismul grupurilor, instituțiilor ori țărilor care sprijină cu obstinație conflictele armate prin aducerea sau vânzarea de armament. Este limpede pentru oricine că nu se putea ajunge la uciderea a 10 000 de oameni fără existența acestor așa-zisi prieteni ai unei tabere sau ai alteia, care au fost dispuși să încalce embargoul și să aducă arme în Siria. În această ecuație, trebuie, desigur, luate în calcul inclusiv grupurile și organizațiile teroriste, care au interes fie să destabilizeze, fie să joace un rol activ în înlăturarea președintelui Siriei.

Acuz inflexibilitatea Rusiei și a Chinei, care, sub pretextul unei camaraderii socialiste, țin cu dinții la păstrarea relațiilor lor privilegiate cu Bashar al-Assad. Acuz prefăcătoria și cinismul Rusiei și Chinei, care se fac că nu văd cum prin refuzul lor de a permite intervenția militară internațională în Siria determină în mod direct creșterea numărului de morți.

Acuz slăbiciunea Organizației Națiunilor Unite, care nu are instrumente potrivite pentru a rezolva criza din Siria (sau altele de același fel). Chiar dacă, anterior, este adevărat, în cazul Afganistanului, Bosniei, Irakului, Egiptului etc. s-a intervenit internațional, acum se pare că ONU este pusă în

situația de a nu putea face absolut nimic, din cauza vetoului Rusiei și Chinei. Ar fi deci timpul ca dreptul internațional să ofere o posibilitate de modificare a instituției vetoului sau să ofere o soluție alternativă.

Acuz nepăsarea Europei și a Americii, o nepăsare ce a dus deja la pierderea a mii de vieți omenești. Chiar dacă Europa trece prin cea mai gravă criză de la cea din perioada interbelică, este în continuare „bătrânul continent”, este în continuare leagănul culturii și civilizației occidentale, sau cel puțin al celui celebru model cultural european (după cum bine îl numea Noica). Chiar dacă nici Europa, nici SUA nu trebuie să se erijeze în gardieni ai păcii și securității mondiale, este obligatoriu să apere drepturile și libertățile cetățenești peste tot pe unde ele sunt încălcate. O singură încălcare a dreptului la viață al unui copil din Siria poate și trebuie să conducă la luarea de măsuri astfel încât dreptul la viață al altor copii să nu mai fie încălcat.

Acuz lipsa de reacție a Parlamentului European și a instituțiilor europene, acuz lipsa unui protest oficial în care să se condamne, fără echivoc, flagranta încălcare a drepturilor omului în Siria. Această diferență de reacție în raport cu alte țări decât cele europene este un semn că Europa și-a uitat unitatea și specificul.

Acuz lipsa de mecanisme de autosesizare din partea instituțiilor internaționale, cum ar fi Tribunalul Internațional. De exemplu, Tribunalul de la Haga ar trebui să se autosesizeze, cum face la noi Parchetul, atunci când într-o țară sau alta au loc asemenea grozăvii. Lipsa instituției autosesizării face ca un dictator ca Assad (Mubarak, Gaddafi, Mahmoud Ahmadinedjad și mulți, mulți alții) să poată invoca respectarea independenței și a suveranității și să continue să încalce drepturile și libertățile cetățenilor. Lipsa unui asemenea

ajutor extern poate prelungi la nesfârșit orice război civil din țările lipsite de o democrație autentică.

Acuz lipsa de reacție din partea României, din partea Parlamentului României, din partea președintelui Traian Băsescu, a Ministerului de Externe, condus acum de domnul Andrei Marga, a instituțiilor de apărare a drepturilor omului. Nu mai pun la socoteală prietenia tradițională dintre România și Siria, care ar trebui să conducă la o implicare mai mare a României în rezolvarea crizei siriene.

(*Observator cultural*,
anul XIII, serie nouă, nr. 370
(628), 14-20 iunie 2012, p. 24)

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ȘI CREATIVITATEA

Într-o perioadă în care omenirea se confruntă cu epidemii (de ebola, în Africa) sau cu războaie (Siria, Ucraina, Israel etc.), a continua discuția despre problemele învățământului românesc pare să fie ceva neactual. Și totuși, discuția se cere dezvoltată, căci mereu sunt, și vor fi, tot felul de probleme, fie la noi, fie în alte părți. Faptul că s-a tot ocolit discutarea problemelor proprii învățământului a condus la situația dezastruoasă de azi.

Să încep cu câteva fapte cunoscute nemijlocit de toți universitarii. Constatăm că, an de an, noile promoții de absolvenți de liceu sunt tot mai slab pregătite, tot mai dezinteresate de școală, deși sunt dornice să obțină o diplomă cât mai repede și cu efort cât mai puțin. Sunt mulți absolvenți de liceu care nu știu să scrie, alții care nu au citit o carte sau nu cunosc semnificația termenului „bibliotecă”. În atari condiții, nu ne putem mira că studenții din anul I de facultate (din ultimul deceniu) nu sunt creativi. Ei știu doar să reproducă diferite idei, să învețe mecanic după un curs, nicidecum să gândească cu mintea proprie; sunt prea obișnuiți cu memorarea informațiilor, încât, atunci când sunt puși în fața unei încercări de imaginație, sunt scoși din rutina lor liceală, iar facultatea li se pare foarte grea.

După cum am scris și în alte rânduri pe blogul *adevărul.ro* („Educația nu este îndoctrinare”, „Sistemul național de educație și valorile”), problemele cele mai grave din învățământul românesc sunt accentul pus excesiv pe

memorare și lipsa valorilor de la temelia învățământului. În continuarea acestor abordări, mă voi referi aici la creativitate și imaginație.

Un cârcotaș ar putea susține că discuția e superfluă, căci Legea educației naționale prevede expres așa ceva. Într-adevăr, la Titlul I din Lege se arată că învățământul e orientat spre valori, creativitate, capacități cognitive, volitive și acționale. Mai mult, se arată că idealul educațional este dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane. Așa se face că finalitatea sistemului educațional vizează dezvoltarea personalității, integrarea socială, ocuparea unui loc de muncă, formarea unor convingeri de viață bazate pe valorile umaniste și științifice, educarea în spiritul demnității și al respectului pentru drepturile omului, cultivarea sensibilității față de problematica umană, față de valorile moral-civice și cultivarea grijii față de natură.

Să recunoaștem că sună perfect. Problema este alta: diferența uriașă dintre ceea ce ar trebui să fie învățământul (adică cele scrise în Titlul I din Lege) și ceea ce este de fapt. Iar diferența dintre situația de drept și cea de fapt este cel mai ușor de văzut în privința creativității. Din acest motiv este nevoie să se aplice în întregul învățământ metode pentru dezvoltarea interesului tinerilor pentru: dezvoltarea gândirii, a încrederii în forțele proprii, a imaginației, exprimarea opiniei proprii. Deși memorarea reprezintă o parte importantă a procesului de învățare, profesorul trebuie să înțeleagă că are nevoie să prelungească efortul intelectual înspre creație. După însușirea unor informații de bază, elevii au nevoie să pună la lucru acele informații pentru a analiza situații noi, pentru a imagina cazuri diferite de cele învățate sau pentru a vedea semnificația filosofică, morală sau civică a unor situații noi.

Din domeniul meu, filosofia, mă pot gândi la următoarea situație. Pentru studenții din anul I, după ce l-au studiat pe Platon (la curs și la seminar), se poate propune, sub atenta îndrumare a profesorului (sau a asistentului), redactarea un eseu pornind de la o frază din unul dintre dialoguri. Fraza respectivă poate fi abordată fie în sens critic, ca prilej de a pune în evidență felul în care vede studentul lucrurile, fie, dimpotrivă, dacă are un conținut apropiat de convingerile studentului, atunci acesta poate aduce în sprijin argumente personale.

O chestiune importantă legată de creație/creativitate este necesitatea eliminării constrângerilor și a altor piedici cu care se confruntă profesorii – salarizarea proastă, numărul mare de elevi într-o clasă, numărul mare de ore sau realizarea normei la 2-3 licee etc. Pe de altă parte, este necesară eliminarea metodelor nepotrivite utilizate. Faptul că în învățământul primar se folosește argumentul forței (iar în multe școli bătaia este și acum considerată ruptă din rai) contribuie la mutilarea personalității copilului, la abordarea cu teamă a tot ce e nou, la lipsa de încredere în forțele proprii. Numai un învățământ complet eliberat de violență, de corupție, de constrângeri sau de practici învechite poate contribui cu adevărat la dezvoltarea personalității și deci la stimularea creativității, a gândirii și a imaginației. Chiar dacă la liceu supraviețuiesc urme de violență (cea verbală e prezentă peste tot), este timpul ca profesorii să înțeleagă că în loc de ridicarea vocii ar fi indicat să se aducă o idee nouă, să fie inițiată o discuție interesantă sau orice poate capta atenția unui adolescent. Aducerea tinerilor pe teritoriul discuției, al argumentului sau al imaginației poate constitui o bună practică pentru ca o clasă de rebeli (de exemplu) să obțină rezultate excepționale la învățătură.

Stimularea creativității și a imaginației, în întregul învățământ, de la prima clasă primară și până la ultimul an de facultate, master sau doctorat, poate fi cheia ce contribuie decisiv la reforma unui învățământ închistat în dogme, violență și corupție. Creativitatea și imaginația vor contribui decisiv la dezvoltarea personalităților tinerilor și la pregătirea acestora pentru viață și societate. Nu trebuie uitat că școala nu poate produce (și nu trebuie să producă) roboți, papagali sau biblioteci ambulante, ci indivizi cu aspirații și nevoi proprii, cu idealuri și speranțe diferite, cu pasiuni diferite etc. Numai un atare individ, dezbrăcat de uniformă, poate fi o individualitate.

(Adevărul.ro, 3 august 2014)

EDUCAȚIA NU ESTE ÎNDOCTRINARE

Se vorbește mereu despre rata mare de abandon în rândul studenților din primul an de facultate, de rezultatele slabe obținute de elevi la bacalaureat sau de dezastrul de la simularea evaluărilor naționale. În schimb, se vorbește puțin sau deloc despre fondul lucrurilor, adică despre acele probleme ce țin de esența sistemului de învățământ.

Una dintre cele mai grave probleme, ce vizează chiar natura lucrurilor, fiind prezentă în chiar miezul procesului educativ, constă în faptul că învățământul românesc se bazează în continuare pe eronata metodă a reproducerii mecanice a informației. La toate nivelurile, la toate materiile, de la clasa întâi până la absolvirea facultății, copiii și tinerii sunt deprinși cu ideea că a învăța înseamnă a memora.

Lucrul cel mai grav, cu efecte dintre cele mai perverse, este că mulți educatori îi obligă pe elevi să memoreze. Să ne gândim la învățământul liceal. A le dicta (sau înmâna) elevilor comentarii literare pentru fiecare operă literară studiată echivalează cu uciderea gândirii, cu distrugerea libertății de a vedea opera prin ochii proprii, cu aneantizarea efortului și a muncii individuale. În condițiile în care absolvenții de liceu nu obțin diploma de critic literar (ei obțin diploma de bacalaureat), se vede că această practică este contraproductivă chiar și din acest punct de vedere. În plus, chiar dacă ar fi ajuns critici literari, practica memorării comentariilor ar ucide posibilitatea de a comenta noile opere și lucrări.